

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2020r.

Sąd Rejonowy w Rybniku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Agnieszka Bierza
Protokolant	Stażysta Magdalena Masłowska

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2020r., 24 sierpnia 2020 r., 14 września 2020 r., 21 września 2020 r. sprawy

Z. M. (M.)

c. R. i M.

ur. (...) w R.

oskarżonej o to, że

I. W dniu 20 grudnia 2017 r. w R. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożyła w Prokuraturze Rejonowej w (...) zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej w (...) o sygn. PR 2 Ds. 28.2017 i zeznała nieprawdę co do okoliczności, że w dniu 18 listopada 2015 r. J. S. (1) oświadczył w czasie czynności zajęcia mienia Komornikowi Sądowemu T. W., że nie jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...),

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

II. W dniu 2 kwietnia 2019 r. w R. po uprzednim pouczeniu jej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożyła przed Sądem Rejonowym Wydział III Karny w sprawie o sygn. akt III K 2217/17 zeznania mające służyć za dowód i zeznała nieprawdę co do okoliczności, że w dniu 18 listopada 2015 r. J. S. (1) oświadczył w czasie czynności zajęcia mienia Komornikowi Sądowemu T. W., że nie jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...),

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

1) uznaje oskarżoną Z. M. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, szczegółowo opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 233§1 kk i za czyn ten na mocy art. 233§1 kk w zw. z art. 37a kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 §1 kk wymierza jej karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

2) uznaje oskarżoną Z. M. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, szczegółowo opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 233§1 kk i za czyn ten na mocy art. 233§1

kk w zw. z art. 37a kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 §1 kk wymierza jej karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

3) na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 2 kk łączy oskarżonej wyżej orzeczone w pkt 1 i 2 kary grzywny i wymierza jej karę łączną grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

4) na mocy art. 627 kpk i art. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych oraz opłata w wysokości 240 (dwustu czterdziestu) złotych.

Sędzia

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 397/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	Z. M.	<p>I. W dniu 20 grudnia 2017 r. w R. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożyła w Prokuraturze Rejonowej w. (...) zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej w. (...) o sygn. PR 2 Ds. 28.2017 i zeznała nieprawdę co do okoliczności, że w dniu 18 listopada 2015 r. J. S. (1) oświadczył w czasie czynności zajęcia mienia Komornikowi Sądowemu T. W., że nie jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...),</p> <p>tj. czyn z art. 233 § 1 kk</p>	
			<p>II. W dniu 2 kwietnia 2019 r. w R. po uprzednim pouczeniu jej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożyła przed Sądem Rejonowym Wydział III Karny w sprawie o sygn. akt III K 2217/17 zeznania mające służyć za dowód i zeznała nieprawdę co do okoliczności, że w dniu 18 listopada 2015 r. J. S. (1) oświadczył w czasie czynności zajęcia mienia Komornikowi Sądowemu T. W., że nie jest</p>

<p>właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...),</p> <p><i>tj. czyn z art. 233 § 1 kk</i></p>			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. Prokuratura Rejonowa w. (...) nadzorowała dochodzenie w sprawie o sygn. akt PR 2 Ds. 28.2017 przeciwko J. S. (2) o czyn z art. 300 § 2 k.k. Na łamach tej sprawy Z. M. została wezwana na przesłuchanie w charakterze świadka. W dniu 20 grudnia 2017 r. w Prokuraturze Rejonowej w. (...) została pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i następnie w trakcie składania zeznań podała, że w trakcie czynności prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w. (...) T. W. związanych z zajęciem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...) J. S. (1) informował tego przedstawiciela organu egzekucyjnego, że nie ma dowodu rejestracyjnego przedmiotowego samochodu, ponieważ jest on własnością pana C..</p>	<p>kopia protokołu przesłuchania oskarżonej w charakterze świadka</p>	<p>k. 2-5</p>	
<p>2. Po skierowaniu aktu oskarżenia przeciwko J. S. (2) do Sądu Rejonowego</p>	<p>kopia protokołu rozprawy głównej z dnia 2.04.2019 r. obejmującej przesłuchanie</p>	<p>k. 15-15v</p>	

<p>w. (...), Z. M. została ponownie wezwana w charakterze świadka. W czasie rozprawy głównej w dniu 2 kwietnia 2019 r. podtrzymała wcześniejsze zeznania na okoliczność treści wypowiedzianych przed komornikiem sądowym przez J. S. (1) słów.</p> <p>Postępowanie przeciwko J. S. (1) toczyło się pod sygn. akt III K 2217/17 i w dniu 1 października 2019 roku zapadł wyrok.</p>	<p>oskarżonej w charakterze świadka</p>		
<p>kopie protokołów rozprawy z dnia 24.05.2018 r., z dnia 30.08.2018 r., z dnia 12.02.2019 r., 6.08.2019 r.</p>	<p>k.6-7, 8-10, 11-13, 16,-17</p>		
<p>odpis wyroku z dnia 1.10.2019 roku w sprawie III K 2217/17 wraz z uzasadnieniem</p>	<p>k.18-28,</p>		
<p>kopia materiałów z akt postępowania o sygn. akt III K 2217/17</p>	<p>k.30-151</p>		
<p>3. W rzeczywistości gdy w dniu 18 listopada 2015 roku komornik sądowy T. W. przybył wraz z asesorem komorniczą O. G. do miejsca prowadzenia przez J. S. (1) działalności gospodarczej, aby zająć przedmiotowy samochód, J. S. (1) potwierdził, że jest właścicielem tego pojazdu, nadto samochód pozostawiono we władaniu J. S. (1) oddając mu go pod</p>	<p>zeznania T. W.</p>	<p>k.236, 12, 52-53, 102-103</p>	

<p>dozór. Z czynności zajęcia ruchomości sporządzono protokół, w którym zawarto informację, że J. S. (1) jest właścicielem pojazdu. Protokół ten J. S. (1) podpisał, podobnie jak drugi protokół, w którym wskazano także, iż samochód został już zajęty przez Urząd Skarbowy w R..</p> <p>W tym też czasie to J. S. (1) ubezpieczał przedmiotowy samochód.</p> <p>W trakcie czynności zajęcia ruchomości w lokalu znajdowała się również oskarżona Z. M. oraz A. W..</p>			
częściowo wyjaśnienia Z. M.	k.158, 207		
częściowo zeznania J. S. (1)	k. 245v-246, 45-46, 111-113, 91		
zeznania A. W.	k.161-162, 207-208		
zeznania J. K.	k. 13, 246		
zeznania O. K.	k. 246v-247, 12-13		
Protokół z dnia 18.11.2015	k. 254		
Protokół zajęcia ruchomości z dnia 18 listopada 2015 roku	k.255		
4. Oskarżona nie była dotychczas karana.	karta karna	k.168	

2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
xxx	xxxxx	xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx	xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx	xxxxxxxxxxx	
2. OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
3	zeznania świadka T. W.	Jego zeznania są konsekwentne, rzeczowe i pozbawione wewnętrznych sprzeczności i z tego względu zasługiwały w pełni na przymiot wiarygodności. Świadek będąc funkcjonariuszem publicznym dokonywał bezpośrednio czynności z udziałem dłużnika, który oświadczył mu, że jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) i potwierdził, że samochód należy do niego. Zeznania tego świadka znajdują odzwierciedlenie	

w dokumentacji akt postępowania egzekucyjnego o sygn. Km 2299/12 oraz Km 1038/14, w szczególności w protokole zajęcia ruchomości podpisanej przez J. S. (1) oraz protokole czynności zajęcia ruchomości, gdzie znajduje się dodatkowo informacja, że dłużnik jest właścicielem pojazdu oraz, że pojazd został już zajęty przez Urząd Skarbowy w R.. Ponadto, są w pełni zgodne z zeznaniami towarzyszącej mu w dniu podejmowania czynności wobec dłużnika asesor komorniczej O. G.. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby odmówić temu świadkowi wiarygodności. Natomiast okoliczność, że zeznając w niniejszej sprawie przed sądem świadek nie pamiętał szczegółów zdarzeń z dnia 18 listopada 2015 roku jest w pełni zrozumiała z uwagi na upływ czasu od tych zdarzeń, jak również z uwagi na inne tego typu czynności, które w tym czasie komornik zapewne podejmował. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek podstaw by twierdzić, że J. S. (1) był uprzedzony do J. S. (1), by nie dopuszczał go do słowa oraz by miał do niego pretensje, że ten złożył na niego skargę. Jak wynika bowiem z akt sprawy, była to typowa skarga dłużnika na czynności komornika złożona w

		<p>trybie przewidzianym przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Zatem trudno przyjąć, że komornik sądowy żywił urazę do J. S. (1), że ten skorzystał z przysługujących mu zgodnie z prawem uprawnień.</p>	
3	zeznania O. K.	<p>Zeznania świadka również były konsekwentne, rzeczowe i pozbawione wewnętrznych istotnych sprzeczności i z tego względu zasługiwały w pełni na przymiot wiarygodności. Świadek uczestniczyła w czynności przeprowadzanej przez komornika T. W. i potwierdziła jego wersję zdarzenia z czynności zajęcia ruchomości. Świadek zeznała w oparciu o własne spostrzeżenia, nie była do niczego uprzedzona. Jej zeznania są zgodne również z treścią zeznań świadków uznanych za wiarygodne oraz z dowodami z dokumentów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby odmówić temu świadkowi wiarygodności. Występujące nieistotne rozbieżności pomiędzy zeznaniami złożonymi przed sądem i tymi złożonymi w sprawie o sygn. akt III K 2217/17 w żaden sposób nie mogą podważyć wiarygodności twierdzeń O. K., która w zasadniczych kwestiach</p>	

		była stanowcza i konsekwentna.	
3	częściowe zeznania świadka J. S. (1)	Na wiarę zasługiwała ta część zeznań świadka, w których potwierdził, że w czasie dokonywania czynności przez komornika sądowego nie informował go o sprzedaży samochodu oraz o tym, że nie jest jego właścicielem. Potwierdził też, że podpisał protokół, choć twierdził, że go nie czytał. Powyższe znajduje bowiem potwierdzenie w materiale dowodowym, któremu sąd dał wiarę.	
3	zeznania świadka A. W.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, choć w niewielkim stopniu przyczyniły się one do ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek, jak zeznała w postępowaniu przygotowawczym, słyszała tylko początek rozmowy komornika z J. S. (1), nie wiedziała czy była poruszana kwestia własności samochodu. Natomiast przed sądem podała, że pan S. powiedział, że samochód nie jest jego. Po odczytaniu wcześniejszych zeznań wskazała jednak, że teraz nie jest w stanie powiedzieć, czy rzeczywiście słyszała, co J. S. (1) powiedział, to jest odległy czas i może się mylić.</p> <p>Sąd ocenił zeznania świadka jako szczerze i zgodne z prawdą,</p>	

		<p>przede wszystkim te złożone w postępowaniu przygotowawczym. Faktem jest, że i one zostały złożone kilka lat po wydarzeniach z listopada 2015 roku, jednak i tak kilka miesięcy przed rozprawą. Stąd rzeczywiście świadek mogła te okoliczności pamiętać dokładniej niż na rozprawie, co też sama przyznała.</p>	
3	zeznania świadka J. K.	<p>Zeznania świadka były wiarygodne, choć przed sądem świadek nie pamiętał szczegółów zdarzeń, które miały miejsce kilka lat wcześniej. Niemniej jego zeznania były szczerze, a nadto logiczne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.</p>	
3	częściowo wyjaśnienia Z. M.	<p>Sąd dał wiarę twierdzeniom oskarżonej w takim zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zatem niewątpliwie oskarżona była obecna podczas czynności zajęcia przez komornika sądowego T. W. pojazdu stanowiącego własność J. S. (1) i obserwowała te czynności, nadto słyszała przebieg rozmowy między w/w. Niewątpliwie w trakcie tych czynności obecna była też A. W., jednak zajmowała się ona klientami. Powyższe okoliczności</p>	

		znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym i są bezsprzeczne.	
1,2	kopie protokołów przesłuchania Z. M.	dokumenty urzędowe, brak podstaw do ich kwestionowania	
2	kopie protokołów rozpraw z dnia 24.05.2018 r., z dnia 30.08.2018 r., z dnia 12.02.2019 r., z dnia 02.04.2019r., 06.08.2019r. w sprawie III K 2217/17	dokumenty urzędowe, brak podstaw do ich kwestionowania	
2	odpis wyroku SR w. (...) z dnia 1.10.2019 r. w sprawie III K 2217/17	dokument urzędowy, brak podstaw do jego kwestionowania	
2	kopia materiałów z akt SR w. (...) w sprawie III K 2217/17	dokumenty urzędowe, brak podstaw do ich kwestionowania	
4	karta karna	dokument urzędowy, brak podstaw do jego kwestionowania	
3	Protokół z czynności komorniczych z dnia 18.11.2015 r.	Brak podstaw do jego kwestionowania, jego treść potwierdzili świadkowie T. W. i O. K.	
3	Protokół z zajęcia ruchomości z dnia 18.11.2015 r.	brak podstaw do jego kwestionowania, jego treść potwierdzili świadkowie T. W. i O. K.	
1.2.	<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
I.-II.	częściowo wyjaśnienia oskarżonej	<p>Sąd odmówił wiary oskarżonej, gdy w dalszym ciągu twierdziła, że w trakcie zajęcia samochodu marki V. J. S. (1) powiedział do komornika sądowego, że nie ma dowodu rejestracyjnego, gdyż pojazd nie jest jego. Podobnie sąd ocenił twierdzenia oskarżonej, że J. S. (1) zaczął się tłumaczyć, chciał się tłumaczyć, a komornik powiedział mu, że cokolwiek powie i zrobi, to on i tak zajmie samochód. Wyjaśniła też, że nie znała sytuacji prawnej tego samochodu, a o tym, że nie jest on własnością J. S. (1) dowiedziała się w trakcie przedmiotowej wizyty komornika.</p> <p>Powyższe wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków, a to T. W., O. K. oraz częściowo J. S. (1). Pozostają także w sprzeczności z protokołami czynności sporządzonymi przez komornika w dniu zajęcia ruchomości, tj. w dniu 18 listopada 2015 roku.</p> <p>Za niewiarygodne sąd uznał też wyjaśnienia oskarżonej dotyczącej kwestii ubezpieczenia pojazdu, choć ta kwestia nie była tak istotna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Za niezgodne z prawdą sąd uznał</p>	

		<p>twierdzenia oskarżonej, że B. C. dawał jej polecenie, że jak przyjdzie polisa ubezpieczeniowa za ten samochód, to ma ją zapłacić, skoro jak niewątpliwe ustalono B. C. nie był właścicielem pojazdu, a zatem nie miał żadnych powodów, by uiszczać opłaty za ubezpieczenie. W tym też czasie to J. S. (1) płacił ubezpieczenie za przedmiotowy pojazd.</p> <p>Sąd uznał powyższe wyjaśnienia oskarżonej za gołosłowną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione występki.</p>	
I-II.	częściowo zeznania J. S. (1)	<p>Sąd odmówił wiary twierdzeniom świadka złożonym w toku niniejszego postępowania kiedy stwierdził, że powiedział komornikowi, że samochód nie jest jego, a następnie komornik nie pozwolił mu dalej nic tłumaczyć. Powyższe pozostaje bowiem w sprzeczności z zeznaniami T. W. i O. K., którym sąd dał wiarę z przyczyn wskazanych wyżej oraz z dowodami z dokumentów. Za niezgodne z prawdą sąd uznał również twierdzenia J. S. (1) jakoby komornik miał do niego pretensje o złożoną skargę. Przy czym wskazać należy, że w dniu 18.12.2017 r. J. S. (1) wskazywał, że żadnej skargi nie składał, podczas gdy z</p>	

akt sprawy wynika, że złożył skargę na czynności komornika. Powyższe zeznania świadka pozostają zatem w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Nadto trudno przyjąć, by komornik sądowy zachował się tak nieprofesjonalnie i miał pretensje do dłużnika, że ten skorzystał z przysługujących mu uprawnień do złożenia skargi. Podobnie sąd ocenił twierdzenia świadka, że komornik nie pozwolił mu dojść do słowa. Przeczą temu zeznania T. W. i O. K., ale jest to również sprzeczne z zasadami logiki. Trudno bowiem przyjąć, by komornik sądowy zachował się we wskazany sposób w obecności postronnych osób oraz asesora komorniczego. Podobnie sąd uznał za niezgodne z prawdą zeznania świadka, że komornik pewnie nie słyszał tych słów, nawet go nie słuchał, wydaje mu się że wertował dokumenty.

Przed wszystkim podkreślić jednak należy, że w toku postępowania o sygn. akt III K 2217/17 J. S. (1) twierdził, że nic nie powiedział komornikowi, podczas gdy przed sądem w niniejszej sprawie wskazał, że jednak oświadczył, że samochód nie jest jego. Sąd uznał powyższe

		zeznania świadka za próbę uchronienia oskarżonej przed grożącą jej odpowiedzialnością karną.	
	zawiadomienie o zajęciu udziałów w spółce handlowej	brak podstaw do kwestionowania dokumentu, jednak nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy	
	skarga na czynności komornika	wskazuje, że J. S. (1) złożył skargę na czynność zajęcia udziałów w spółce, jednak nie miała ona znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		Z. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przypisane oskarżonej czyny sąd zakwalifikował jako występki z art. 233 § 1 kk. Oskarżona bowiem w dniu 20 grudnia 2017 r. w R. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych			

zeznań złożyła w Prokuraturze Rejonowej w. (...) zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej w. (...) o sygn. PR 2 Ds. 28.2017 i zeznała nieprawdę co do okoliczności, że w dniu 18 listopada 2015 r. J. S. (1) oświadczył w czasie czynności zajęcia mienia Komornikowi Sądowemu T. W., że nie jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...), nadto w dniu 2 kwietnia 2019 r. w R. po uprzednim pouczeniu jej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożyła przed Sądem Rejonowym Wydział III Karny w sprawie o sygn. akt III K 2217/17 zeznania mające służyć za dowód i zeznała nieprawdę co do okoliczności, że w dniu 18 listopada 2015 r. J. S. (1) oświadczył w czasie czynności zajęcia mienia Komornikowi Sądowemu T. W., że nie jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2004 numer nadwozia (...).

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 kk kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu

prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Przedmiotem ochrony w/w przepisu są prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy. Przesłępstwa fałszywych zeznań można dopuścić się w postępowaniu sądowym (nie tylko karnym, lecz także cywilnym), albo też innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy (np. postępowanie administracyjne, podatkowe, dyscyplinarne). „Zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy przez świadka w postępowaniu innym niż sądowe wypełnia znamię czynności sprawczej przestępstwa określonego w art. 233 §1k.k. wtedy, gdy toczy się ono na podstawie ustawy, której przepisy stanowią, że zeznanie świadka służy za dowód w tym postępowaniu i uprawniają zarazem przyjmującego zeznanie do uprzedzenia świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2.02.2004 r., sygn. akt: V

KK 168/03). Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo fałszywych zeznań jest to, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Nie wystarczy zatem, aby określone postępowanie toczyło się zgodnie z ustawą, konieczne jest, aby ustawa ta ponadto upoważniała organ prowadzący postępowanie do przyjmowania zeznań pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania. Z użytego przez ustawę określenia „zeznanie nieprawdę lub zataja prawdę” wynika, że przestępstwo może być popełnione zarówno przez działanie, jak i zaniechanie. Ustawa nie wymaga, aby dana osoba nie była w przedmiotowej sprawie zainteresowana moralnie lub materialnie, istotne jest natomiast to, aby zeznanie miało służyć za dowód w danym postępowaniu.

Co istotne, zgodnie z przyjętym stanowiskiem w doktrynie, jak i orzecznictwie, w tym Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 15 stycznia 1999 roku, sygn. akt

II KKN 129/97: „Dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań – umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym przypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim lub wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej”.

Komentowany występki ma charakter formalny. Ustawa nie wymaga tu zaistnienia skutku. Odpowiedzialność nie zależy więc od tego, czy nieprawdziwe ustalenie faktyczne, poczynione

na podstawie fałszywego zeznania, opinii, tłumaczenia lub oświadczenia, miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.04.2008 r., IV KK 501/07).

W realiach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonej Z. M. było umyślne. Była ona bowiem pouczona o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania i z tego względu miała ona świadomość konsekwencji swojego zachowania i mimo to zeznała nieprawdę. Z powyższych okoliczności zdarzenia wynika zatem w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżona nie tylko godziła się z możliwością nastąpienia skutków swojego zachowania w postaci zakłócenia prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości oraz wiarygodności ustaleń dokonanych w postępowaniu w sprawie przeciwko J. S. (2), ale wręcz jej zachowanie było ukierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności karnej przez w/w. Oskarżona miała świadomość, że zeznaje nieprawdę, a jej zeznania była jednoznaczne i stanowcze. Ich treść w żadnej mierze nie wskazuje, aby miała ona wątpliwości

co do tego, co usłyszała 18 listopada 2015 roku, aby jej zeznania były odzwierciedleniem późniejszych rozmów na temat zdarzenia z innymi osobami, które były wtedy w biurze. Jak już wskazano, oskarżona jako świadek kategorycznie wskazywała, że J. S. (1) podał, że nie jest właścicielem pojazdu, podczas gdy nawet ten ostatni takich twierdzeń w toku postępowania nie wysuwał. Nadto jak wynika z dokumentów, tj. Protokołu czynności komorniczych z dnia 18 listopada 2015 roku oraz z Protokołu zajęcia ruchomości z tego samego dnia, dłużnik czyli J. S. (1) był obecny przy tej czynności, potwierdził, że jest właścicielem pojazdu, złożył na dokumentach podpisy, oświadczył też, że samochód został już uprzednio zajęty przez Urząd Skarbowy w R.. Pojazd został oddany pod dozór J. S. (1).

Tym samym oskarżona Z. M. bez wątpienia swoim zachowaniem wyczerpała zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona ustawowe występów z art. 233 § 1 kk.

Równocześnie karygodność przypisanych oskarżonej czynów nie może budzić żadnych wątpiwości, a stopień ich społecznej szkodliwości

należy określić jako znaczny. Świadczy o tym bowiem przede wszystkim rodzaj naruszonego działaniem oskarżonej dobra prawnego, jakim jest szeroko rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości, a w szczególności zaś wartość, jaką jest zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu przewidzianym w ustawie, a co za tym idzie, ochrona jego prawidłowości i trafności wydawanych po ich przeprowadzeniu orzeczeń.

Czyny przypisane oskarżonej są również przez nią zawinione i to w stopniu znacznym, gdyż w momencie ich popełnienia nie zachodziły żadne przesłanki wyłączające lub umniejszające winę oskarżonej, z czego wynika w sposób bezsporny, że można było wymagać od Z. M. zachowania zgodnego z prawem. W tych okolicznościach zasadne jest zatem postawienie oskarżonej zarzutu, że mimo możliwości wyboru postępowania nie dała ona posłuchu normie prawnej. Nadto należy wskazać, że oskarżona, jako osoba w pełni zdolna do rozpoznania znaczenia swojego czynu i do pokierowania swoim postępowaniem, umyślnie nie zastosowała się do podstawowych zasad

Mając zatem na względzie wyżej wskazane okoliczności, sąd wymierzył oskarżonej za każdy z czynów kary grzywny w wysokości po 50 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Sąd zastosował przy tym art. 37a kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 kk jako korzystniejszym dla oskarżonej.

W ocenie sądu tak określona ilość stawek dziennych grzywny odpowiada stopniu naganności czynów przypisanych oskarżonej. Natomiast określając wysokość stawki dziennej orzeczonej kary grzywny sąd miał na uwadze warunki osobiste, rodzinne, majątkowe oraz możliwości zarobkowe oskarżonej Z. M., jak również rozmiar uszczerbku w sferze majątkowej oskarżonego, jaki tak orzeczone grzywna spowoduje. Oskarżona prowadzi działalność gospodarczą oraz jest zatrudniona na etacie i osiąga z tych tytułów dochód w wysokości 9.000 złotych miesięcznie. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest też właścicielką domu i samochodu osobowego. Mając zatem powyższe okoliczności na względzie sąd określił wysokość jednej stawki

dziennej grzywny na kwotę 30 złotych. Tak określona wysokość jednej stawki dziennej grzywny bez wątpliwości odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonej i tym samym nie spowoduje nadmiernego uszczerbku w jej sferze majątkowej. Jednocześnie podkreślić w tym miejscu należy, że określona w powyższy sposób kwota stawki dziennej grzywny wymierzonej oskarżonej niewątpliwie stanowić będzie dla niej realną dolegliwość pozwalającą odczuć, choć w sferze materialnej, naganność jej postępowania.

Biorąc następnie pod uwagę, iż poszczególne czyny przypisane oskarżonej zostały popełnione w zbiegu realnym w myśl art. 85 kk, sąd przy uwzględnieniu zawartości czasowej pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które orzeczono oskarżonej wskazane powyżej kary jednostkowe podlegające łączeniu, jak również mając na względzie rodzaj dóbr chronionych prawem, które swoim działaniem naruszyła ww. oskarżona, na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w miejsce orzeczonych kar jednostkowych wymierzył oskarżonej karę łączną grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przy przyjęciu, że wysokość

			<p>jednej stawki dziennej stanowi kwotę 30 złotych.</p> <p>Orzeczona w powyższym wymiarze kara łączna grzywny osiągnie bowiem, zdaniem sądu, przede wszystkim swój cel wychowawczy, wdrażając oskarżoną do przestrzegania porządku prawnego, jak i zapobiegnie popełnieniu przez nią przestępstwa w przyszłości. Równocześnie kara ta ugruntuje w społeczeństwie przekonanie o konieczności respektowania norm prawnych.</p>
5.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
xxxxxx	xxxxxx	xxxxxx	xxxxxxx
7.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
xx	xxxxxxxxxxxxxxxx	
7. <i>Koszty procesu</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	<p>Na mocy art. 627 kpk i art. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzo od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 70 złotych oraz opłata w wysokości 2400 złotych.</p> <p>Sąd po przeanalizowaniu sytuacji rodzinnej, majątkowej i finansowej oskarżonej uznał bowiem, że uiszczenie wskazanych kosztów postępowania nie będzie dla niej zbyt uciążliwe, a ponadto jak bez wątpliwości ustalono, to sama oskarżona, swoim nagannym zachowaniem zainicjowała niniejsze postępowanie karne, a tym samym opisanie powyżej koszty z nim związane, które powinna ponieść.</p>	
6. <i>Podpis</i>		